

K Ü L Ö N F É L É K

Erdészet és klímaingadozás.

Már Bacon felismerte, hogy egyes időjárásai különlegességek csoportosan jelentkeznek és átlagosan 35 évenként visszatérnek. E jelenséget a Fertőtó vízszíningadozásaiból kiindulva — melyek az alpesi gleccserek alsó határának magasságával párhuzamosságot mutattak — Eduárd Brückner az egész Föld éghajlati változásaiban felkutatta és ma már általában célszerű tekintettel lenni az ú. n. klímaingadozásokra a különböző szakmákban.

Mi a lényege a klímaingadozásoknak?

Egyszerűen az, hogy a nedves és hűvös nyarú esztendőök váltakozva fordulnak elő a forró nyarú és szárazabb évjáratokkal.

Miben függnek össze a klímaingadozásokkal az erdészeti tevékenységek és szakproblémák?

A felerdősítések különösen a nedves időszakban lehetnek sikeresek, míg a száraz időszakban az erdősítéseket különös gonddal kell végezni.

Megfontolandó, hogy az erdőség milyen előnyöket vagy hátrányokat jelent egy nedves és egy száraz időszakban.

Tisztában kell lenni azzal, hogy felerdősítéseknek és erdőirtásoknak vagy erdők hiányának ne tulajdonítsunk oly éghajlati ingadozásokat, amelyek egyszerűen a Bacon—Brückner-féle éghajlati kilengéseknek a következménye.

A következőkben különös tekintettel arra, hogy mint azt a szakértők előtt több ízben előadtam, egy száraz időszak közeledésével számolni kell, megkísérlem úgyis, mint a tudományos és alkalmazott növénytan művelője és úgyis, mint a fizikai és éghajlattan kutatója, a fenti igen nehéz és a szakérdekek gyújtópontjában álló kérdésekre a mai szaktudatlanságunk és kezdetleges egységesítő képességeink tekintetbevételével válaszokat adni.

1. Milyen előnyöket és hátrányokat jelent az erdőség egy száraz időszakban?

Az erdőségek közelében a száraz és meleg időjárás kedvezőtlen hatásai kevésbé érezhető vagy ahogy a szakember mondja: a mikroklíma előnyösebb a vegetációra, tehát a mezőgazdaságra. Az erdőségnek kedvezőtlen hatása csak nagy forróságok esetén lehet, mikor is erdőtüzeknek nagyobb a lehetősége. Ez azonban nem olyan hátrány, melyből bárminemű érvet lehetne kovácsolni az erdősítések ellen, mindössze az szükséges, hogy az erdészet a jelenlegi száraz időszakban az erdőtüzek megelőzésére és elfojtására felkészüljön.

A száraz időszakban történő felerdősítéseknél tekintetbe kell venni, hogy a száraz időszakban általában a talajvízmagasság le-

száll. Valamint azt is, hogy szárazságokat jóltűrő fajtákat célszerűbb kiültetni.

2. Mennyiben működnek közre az erdőségek vagy azok hiánya a klímaingadozásoknál?

Igen tanulságosan részletesen tárgyalja már Brückner is ezt a problémát. Rámutat arra, hogy míg általában az erdőirtásra szokták visszavezetni a klíma szárazabbá válását, egyszer Ausztráliában épp ellenkezőleg, az erdőirtást tették felelőssé az éghajlat nedvesebbé válásáért. Valóságban a Brückner-féle száraz és forró időszakok 20—50 évenként visszatérő jelenségek, melyeknek okait nem ismerjük. Az okok valószínűleg nagyobb számban működnek közre és ez okozza, hogy minden egyes száraz időszak egyéni vonásokat mutat.

Végül legyen szabad rámutatni, hogy mennyiben jelenthet egy száraz időszakban védelmet a mezőgazdaság részére az erdők jelenléte?

Az esőképződésről alkotott ismereteink ma még hiányosak és bár a mai meteorológiai ismeretek az erdő ellen szólnak, tagadhatatlan, hogy egyes kolloidkémiai összefüggések az erdők aktív hatását nem zárják ki. Azonban az erdők esőzést indító hatását mai eszközeinkkel bizonyítani nem lehet. Ehhez például meg kellene erősíteni azt az állítást, hogy az erdők közelében ultraviola sugárzások és más, a rádióhullámokat zavaró energiákat lehet kimutatni. Mindezeknek azonban pozitív esetben is csak a következő gyakorlati jelentőségük lehet: Az esőképződés függvényében oly sok faktor szerepel, hogy abban az erdőség legjobb esetben is csak egy faktor. Az erdőség esőképző hatása tehát, ha van, csak más faktorok, kedvező együttműködése mellett lehetséges. Hogy ezen faktorok mesterségesen úgy állíthatók-e be, hogy a mezőgazdaságra a dolog kifizetődjön, azt ma még a legtávolabbról sem tudjuk megítélni. Sőt valahogy a mezőgazdaságnak ma sürgősebb problémái vannak, mint a mezőgazdasági többtermelés. Am, ha ma nem is aktuális az erdőségek mikroklimatikus és esetleg esőképző hatása, valamikor, talán már egy évtized múlva ezek a kérdések igen nagy fontossággal bírhatnak. Kísérletezni, megfigyeléseket gyűjteni és főleg nagyon sokat tanulni és felderíteni kell ebben az irányban. E célból azonban nemcsak a tudományos intézeteket kell igénybevenni, hanem amatőrkutatókat, akik a cél felé önzetlenül igyekeznek.

Szolnoki Imre.

Búcsú a szegedi m. kir. erdőigazgatóságtól. Mikor Jókainak, a magyar írók koronázatlan királyának kezéből kihullott a toll, képezetének valóban palotától kunyhóig terjedő birodalmán három örököse osztozott: Herczeg Ferenc, a „felső tízezer”, a magyar high life életének történeteit és problémáit írta meg. Mikszáth Kálmán

a középosztály, a tekintetes vármegye krónikása lett és végül Gárdonyi Géza örökölte a magyar falut, a „kékbeli emberek” derús, vagy szomorú világának képeit tárva elénk.

Mikor a valóban egyetemes hatáskörű kecskeméti alföldi erdőtelepítési kirendeltség megszűnt, ügykörének egy részét, a legfelsőbb hatósággal való érintkezésnek és az alárendelt hivatalok irányításának teendőit a kecskeméti, majd szegedi erdőigazgatóság vette át, az erdőfelügyelő uraknak jutott a „Tekintetes vármegye”, a külső erdőhivatalok öröksége a Göre Gábor bíró úrral, Durbints. Pál erdőügyi esküdt úrral, meg Lepénd község erdőbirtokával való ügyes-bajos dolgok intézése lett.

Előbbi hasonlatom a mai alkalommal még egy vonatkozásba is hozható és ez: Szeged város iránt érzett szeretet. Jókai, Gárdonyi sok helyütt emlékeznek meg műveikben szeretettel Szegedről, Mikszáth második szülőföldjének vallotta és Herczeg az ő nobiles szellemességével Szegedet a magyar édesanyához hasonlítja, aki anyai szeretettel öleli magához a Délvidékről hozzá özönlő kis svábokat s belőlük tyúkkal, kaláccsal, de főképen szívének melegével tüzes magyarokat nevel.

Mi, a magyar erdőgazdaságnak az Alföldön dolgozó munkásai is elmondhatjuk Mikszáth Kálmánnal, hogy Selmecbánya után Szeged a második szülőházánk s bizonyos vagyok benne, hogy e sorok olvasói előtt nem szorul bővebb fejtegetésre az a kapcsolat, mely az alföldi erdők telepítése és Szeged város között fennáll. És mi, a szegedi erdőigazgatóság most búcsúzó volt tagjai őszinte szívvel tehetjük magunkévá Herczeg Ferenc szép hasonlatát: Szeged nemcsak mint iskolaváros fogadta szeretettel a falai közé a hozzá tanulni igyekvőket, de mint az Alföld agrikultúr központja, valóban az édesanya meleg szeretetével fogadta az Alföld fásításának hazájukat vesztett, ellenségtől kiüldözött munkásait, minden tőle telhető kedvezéssel ellátta őket és nem rajta, de rajtunk sem mulik, hogy most szomorú szívvel búcsúzunk egymástól.

Valami sajátságos fátum ül a magyar erdőgazdaság minden nekilendülésén. Csak a legutóbbi idők két példájára utalok: mikor az erdészeti kísérleti tevékenységünk évtizedes munkájának gyümölcsét akartuk büszkén az egész világ szakemberei elé tárni, a tizenkettedik órában kitört a világháború s a nagy munkának ma már csak romjai vannak meg. Vagy gondoljunk a kincstári erdők kezelésénél a tövön való értékesítés kényelmes módszerének feladása után oly nagy lendülettel megindult és oly szép eredményeket ígérő házilagós kezelésére: az 1918-as gyászos emlékü összeomlás úgyszólván teljesen megsemmisítette a nagy művet.

Most ismét egy ily nagy, a jövő nemzedékek javát munkáló alkotás betegyánál állunk aggodó lélekkel: az alföldi erdőtelepítés életének jövőjébe igyekszünk féltő szeretettel betekinteni. Mint

az előbbi nagy koncepciójú terveknek, úgy ennek ez élete is országunk jó- avagy balsorsától függ. Hasonlatomat folytatva: már túl vagyunk a mindnyájunk előtt oly kedves betegünk betegségének kezdeti stádiumán, sőt már egy súlyos amputáción, egyik erőteljes, dolgos karjának elvesztésén is keresztülment ez a valóban jobb sorsra érdemes kedveltünk s aggódó lélekkel vetjük fel a kérdést: vajjon ezzel a nagy áldozattal megmenthető lesz-e a beteg élete?

Mint ennek az amputált, megszüntetett erdőigazgatóságnak volt tagja, nem tartom ildomosnak, hogy akár főnökünknek, akár munkatársainak működését bizantinus tömjénezéssel illessem, de erre nincs is szükség. Minden Demosthenesnél szebben magasztalja 7 évi, igen nehéz viszonyok között kifejtett munkásságukat annak eredménye: a több ezer hold új telepítésű erdő és a sok kilométer hosszú fásor, melyek beszédesen buzdítják úgy Erdőigazgató Urunkat, mint munkatársait arra, hogy nyugodt lélekkel idézhessék szent Pál apostol híres ígét: „Bonum certamen certavi, fidem servavi”: jó harcot harcoltunk, hitünket, hogy az Alföld fásítása csonka hazánk egyik legfontosabb teendője, híven szolgáltuk s nincs más kívánságunk, mint az, hogy az áldozat, melyet őrhelyünk elhagyásával, fájó szívvel hoztunk, csonka Hazánk javát szolgálja, hogy a siralmas jelen után boldogabb jövődő virradjon reánk. Adja Isten, hogy minél előbb úgy legyen!

K .F.

Az 1932. évi agancskiállítás. A Nemzeti Vadászati Védegyelet folyó évi május hó 14-étől június hó 6-ig terjedő időben Budapesten a Fővárosi Vigadóban tartotta meg az ország területén 1931. évben terítékre hozott agancsok bemutatóját. A kiállítást ez évben a már megszokott Mezőgazdasági Múzeum helyett az itt váratlanul felmerült akadály következtében a Fővárosi Vigadóban rendezték.

A kiállításra beérkezett anyag az elmúlt évben bemutatott anyaghoz hasonlóan jó átlag minőségről tett tanúságot. Az idén sem volt a kiállításon egyetlen egy kivételes, feltűnő erősséget mutató agancs látható. A kiállításon megjelent szakközönség azonban a bemutatott trofeák alapján az idén is örömmel állapíthatta meg, hogy az ország vadászati viszonyai a csonka határok között elég kedvezőek és hogy továbbá az országos színvonal meglehetősen állandó.

A bemutatón 44 szarvasagancs, 12 dámlapát, 66 őzagancs, 3 muflonsiga, 20 vadkanagyar lett kiállítva. A bíráló bizottság 19 szarvasagancsot, 3 dámlapátot, 31 őzagancsot, 9 vadkanagyart díjazott.

Az ország elszakított területéről 6 szarvasagancs, 3 őzagancs, 1 zergekampó és 1 muflonsiga lett kiállítva. Díjat kapott 2 szarvasagancs, 1 muflonsiga és 1 zergekampó.

A csonkamagyarországi szarvasagancsok közül az

I. díjat (aranyérem) és a m. kir. földművelésügyi miniszter

tiszteletdíját gróf Széchenyi Bertalan által Felsősegeden (Somogy megye) lött 12-es bika agancsa kapta. A szépen gyöngyözött agancs súlya homlokcsonttal 9.43 kg.

A II-ik díjat (ezüstérem) dr. Pesthy Pál által Simontornyán (Somogy megye) lött 16-os bika, homlokcsonttal 8.40 kg súlyú, agancsa kapta.

A III-ik díjat (ezüstérem) Hönig Aladár 16-os bikája kapta, melyet Bükkösdön (Baranya megye) hozott terítékre. Agancs súlya homlokcsonttal együtt 8.09 kg.

A IX-ik díjat (bronzérem) báró Biedermann Imre egyesületünk választmányi tagja által Lukafán (Somogy megye) zsákmányul ejtett páratlan 12-es bika agancsa nyerte, amelynek súlya homlokcsonttal együtt 7.60 kg.

A X., XIII. és XVIII-ik díjat (bronzérem) Főméltóságú Horthy Miklós kormányzó Úr által Valkón, koronauradalmi területen (Pest m.) lött két 14-es és 12-es bikák agancsai nyerték. Az agancsok súlya homlokcsonttal 7.56, 6.40 és 6.36 kg.

A dámlapátok közül a gróf Pongrácz Jenő által Gyulaváron lött dámbika kapta az I-ső díjat (bronzérem) 2.70 kg súllyal.

Az igen jó átlagminőséget képviselő özagancsok közül az I-ső díjat (aranyérem) ifj. gróf Károlyi György által Vizesfáson (Békés megye) lött bak 493 gramm; a II-ik díjat (ezüstérem) Bielek Vilmos által Szegeden lött bak 550 gramm, a III-ik díjat (ezüstérem) Gencsy Károly által Ömbölyön (Szabolcs m.) lött bak 400 gramm súlyú agancsa kapta, a XV-ik díjat (bronzérem) Krause Dezső által Babathon (Pest m.) koronauradalmi területen elejtett özbak 395 gramm súlyú agancsa nyerte.

A vadkanagyarok közül az I-ső díjat (ezüstérem) Főméltóságú Horthy Miklós Kormányzó Úr által Isaszegen (Pest m.) terítékre hozott vadkan agyara kapta. A nagy agyarak átlagos hossza 23 cm s átlagos körméretük 6.65 cm.

A II-ik díjat (bronzérem) Huszár Károly által Harsányban (Borsod megye) lött vadkan 23.1 cm átlagos hosszal és 6.6 cm átlagos körmérettel bíró agyara nyerte. A III-ik díjat pedig (bronzérem) ifj. gróf Esterházy László által Feketeváron (Veszprém megye) lött vadkan agyara kapta. A nagy agyarak átlagos hossza 17.65 cm, átlagos körméretük pedig 6.65 cm.

Az elszakított részekről származó trófeák közül az I-ső díjat (bronzérem) báró Bánffy László által Gödemesterházán elejtett szarvasbika agancsa kapta.

A kiállításon ezenkívül számtalan külföldi trófea is látható volt. Különösen nagy elismerést váltottak ki gróf Apponyi Henrik indiai vadásútjának trófeái.

A minden tekintetben jól sikerült agancskiállítás Nadler Herbert és báró Prónay Gábor nevéhez fűződik. Nevezettek a kiállítást

sok szeretettel, még több gondossággal és fáradtsággal és gyakorlott hozzáértéssel rendezték.

A Német Birodalmi Erdészeti Egyesület figyelmeztetése az erdészeti tanulmányok folytatása ellen. A Wiener Allgemeine Forst- und Jagd-Zeitung ezévi 21. számából vettük a következő hírt.

A Német Birodalmi Erdészeti Egyesület a pályaválasztás előtt állóknak még az erdészeti tanulmányok megkezdése előtt való nyomtatékos figyelmeztetése céljából az összes mértékadó körök útján az érdekeltek figyelmét felhívta az erdészeti pályán való elhelyezkedés nehézségeire azzal az észrevétellel, hogy a nyolc évig tartó tanulmányi idő és sikeres vizsgaeredmény után az állami, községi és magánerdők szolgálatánál csak azok remélhetnek elhelyeződést, akiknek valamilyen határozott biztosítékuk van ezen állások elnyerésére.

A Német Birodalmi Erdészeti Egyesület véleménye szerint az összes erdészeti akadémikusoknak mintegy öthatod része az állami erdészetnél talál alkalmazást s csak egyhatod részük nyer a községi és magánerdőknél elhelyezést. Egyes országokban a pályázókat állami szolgálatba mérsékelt számban csak a gyakorlati idő kitöltése után veszik fel, másokban pedig csak négy szemeszteres tanulmány elvégzése vagy a jelölti vizsga letétele után. Az erdészeti hivatásnak biztosítása itt már nagy rizikóval jár, mert a kiváló vizsgaeredmény sem nyújt biztosítékot arra, hogy az erdészjelölt az állami pályázók közül fel lesz véve. A községi és magánerdők igazgatását ellátó magasabbrangú erdészeti tisztviselők létszáma egész Németországban mintegy 500-ra tehető. A pályázók száma pedig a hat erdészeti főiskola és erdészeti tanszékkal bíró egyetemek végzettjeivel évről-évre emelkedik. A német erdészeti szakembereknek külföldi alkalmazása elé jelenleg számos nehézséget gördítettek és ezen a téren javulás egyelőre nem várható. Éppen ilyen kilátástalan a helyzet a fakereskedelemben és faiparban való alkalmaztatás terén vagy az erdészeti tanácsadóként való működés a kisebb-nagyobb erdőbirtokosoknál. Kívánatos volna, ha az összes tekintetbe jöhető helyeken a jelentkezőket még a beiktatás előtt a későbbi súlyos csalódásoktól való megóvás céljából felvilágosítanák arról, hogy manapság mily kilátástalan az erdészeti pálya.

A fagázmotor térhódítása. Az Erdészeti Lapok 1932. évi május havi füzetében a fagázmotorokról megjelent közleményünk folytatásaként a Wiener Allgemeine Forst- und Jagd-Zeitung 1932. évi május havi 19-iki számából átvettük a következő híradást:

Most már úgylátszik Németországban is teljes erővel hozzáláttak a fagázmotorok kiépítéséhez.

Csak rövid ideje, hogy a nyugat-németországi vagongyárak Köln-Dentzben mértékadó erdészeti szakemberek körében felvetették

a fagázosítás problémáját és egyben be is mutatták az Imbert-gázgenerator-t. A mult lapszámunkban ismertetett „Kromag”-motorokhoz hasonlóan, itt is légszáraz 6—8 cm hosszú darabokra aprított fát használnak a fagáz előállításához, amely elvégre, a motor révén, mint hajtóerő, különböző célokra felhasználható. Az Imbert gégeneratorot is minden nehézség nélkül be lehet építeni teher- és szállítókoscsikba, traktorokba, vontatókba stb.-be anélkül, hogy a motorokon nagyobb változtatásokat kellene végrehajani. A cég közlése szerint a benzinnel szemben a mostani faárak alapul vétele mellett mintegy 80—90 % üzemi költségmegtakarítás érhető el. A remények — hogy a hazai fa részére egy újabb és gazdag elhelyezési lehetőség kínálkozik — most már határozottan megerősödni látszódnak.

A Börzsönyi hegységben fekvő vadászterületek szarvas- és őzlövési statisztikája 1925—1931. évben.

Év	S z a r v a s b i k a								Tehén		Üszó, borjú	Ö z																		
	Lövés	Elhullás	Lövés	Elhullás	Lövés	Elhullás	Lövés	Elhullás	Lövés	Elhullás	Lövés,	Elhullás	Lövés	Elhullás	Lövés	Elhullás	Lövés	Elhullás												
	16-os	14-es	12-as	10-es	8-as v. kev.	Legsúlyosabb agancs	Lövés	Elhullás	Lövés	Elhullás	Lövés,	Elhullás	Lövés	Elhullás	Lövés	Elhullás	Lövés	Elhullás												
	d a r a b							kg.				d a r a b																		
1925	—	—	1	—	4	—	8	—	12	—	6.40	3	—	—	—	—	22	—	2	—	1	—	—	—	—					
1926	—	—	—	—	4	—	5	—	10	—	5.30	9	—	—	—	—	27	—	3	—	2	—	—	—	—					
1927	1	—	5	—	9	—	10	—	14	—	6.20	23	—	5	—	—	37	—	5	—	4	—	4	—	—	—				
1928	—	—	6	—	9	—	12	—	13	—	7.60	30	—	13	—	1	—	58	—	5	—	4	—	8	—	—	152			
1929	1	—	2	—	5	—	11	—	15	—	2.8	37	—	2	—	6	—	84	—	62	—	2	—	12	—	96	—			
1930	1	—	3	—	8	—	24	—	15	—	9.80	35	—	1	—	14	—	18	—	1	—	—	—	10	—	3	—	2	—	
1931	—	—	4	—	11	—	13	—	16	—	7.50	26	—	3	—	9	—	25	—	1	—	4	—	7	—	4	—	3	—	6
Összes lövés	3	—	21	—	50	—	83	—	95	—	—	164	—	53	—	1	—	195	—	20	—	20	—	26	—	2	—	—		
Összes elhullás	—	—	—	—	—	—	—	—	3	—	—	6	—	9	—	—	—	42	—	62	—	12	—	102	—	162	—	—		

Összesen terítékre került: 1925—1931-ben:

szarvasbika 252 darab, elhullott 3 darab,

őzbak 236 darab, elhullott 116 darab.

A táblázatban kimutatott vadnemeket a Börzsönyi-hegységben fekvő diósjenői s az esztergomi érsekség drégelypalánkai és irtás-pusztai uradalmában, a börzsönyi úrbéres erdőben, továbbá a királyréti és nagyoroszi uradalomban, az esztergomi érsekség kemenceberkenyei erdejében, a peröcsényi uradalomban és végül a váci püspöki uradalom nógrádi kerületében összesen 30.330.4 kat. hold területen lőtték.

Az adatokat Kállay Árpád erdőmérnök kollegánk állította össze, amelyeket helyszúke miatt itt csak kivonatossan közlünk.

Gyantatermelés a Himalájában. A Wiener Allgemeine Forst- und Jagd-Zeitung 1932. évi 23. számából vettük a következő közleményt:

A „Deutsche Förster” című lap legutóbbi számában a következő érdekes közlést hozta: A Himalájának a Kabul folyótól keletre a Ganges vízválasztójáig terjedő alsó lejtőin 700—2000 m tengerszint feletti magasságban az Indiában chir-nek (tsir) nevezett *Pinus longifolia* Roxb. nagy mennyiségben fordul elő. E fát gyantatermelés szempontjából csak mintegy 30 évvel ezelőtt vették figyelembe. A Punjáb tartomány kormánya 1910-ben a gyantatermelés megindítása céljából egyik erdőtisztjét kiküldte Franciaországba és Amerikába, hogy a gyantatermelés ottani módozatait tanulmányozza. 1914-től kezdődően a legkiterjedtebb mértékben hozzáfogtak a termeléshez s a helyi szükségletek kielégítésére szolgáló értékesítés csakhamar nagy exporttá fejlődött, úgy, hogy 1925-ben már közel 147.000 Gallon (620.000 l) terpentinolajat és 45.000 Maud (mintegy 1,678.000 kg) kolofóliumot hajóztak ki. A fákat az erdészeti különítmény ellenőrzése mellett francia módszer szerint csapolják.

Ez egy nagyon óvatos módszer, amely a gyantanyerést csak addig a mértékig űzi, ameddig csak lehetséges, anélkül, hogy az erdőtőkét fölládozná. Minden egyes csapolási helyről egy szezonban 1—2 kg gyantát nyernek, átlag nyolc fát kell megcsapolni, hogy egy szezonban egy Gallon (4½ l) legjobb terpentinolajat nyerjenek. Az eredetileg folyékony massa megsűrűsödik, mielőtt a gyárba kerül, ahol azután egy korábbi desztillációból származó kevés terpentinolaj hozzáadásával 100 C°-ra felhevítik, hogy folyékonyan szitákon keresztül sajtolhassák s hogy a benne levő héjdaraboktól és egyéb tisztátalan dolgoktól megtisztítsák.

A masszát ezután 14 órán át kádakban tartják, amelyekben a finomabb szennyrészecskék és a víz a fenéken összegyűlnek. Ennek eltávolítása után megkezdődik a desztillálás.

Ulmus campestris, mezei szilfamag és **ulmus montanum**, hegyi szilfamag megbízható csiraképes minőségben új termésből szállítunk kilonként P 1.50 árban. **Kőszegi Fenyőmagpergető és Faiskolák, Kőszeg.**

Változások és kitüntetések az erdészeti szolgálat köréből.

A m. kir. földművelésügyi miniszter Asbóth István m. kir. erdőtanácsost Szekszárd állomáshellyel eddigi szolgálati beosztásának érintetlen hagyása mellett Bács-Bodrog vármegye és Baja tj. város területére, Surjánszky Kálmán m. kir. erdőtanácsost Zala vármegye területére, Kiss Zoltán m. kir. főerdőmérnököt Szolnok állomáshellyel Jász-Nagykun-Szolnok és Békés vármegyék területére és végül Körösi János m. kir. főerdőmérnököt Szeged állomáshellyel Csongrád vármegye, Csanád—Arad—Torontál k. e. e. vármegyék, továbbá Szeged és Hódmezővásárhely tj. városok területére a m. kir. erdőfelügyelői teendők ellátásával megbízta.
